

“Hi havia una vegada...”

...CONTES ENCETATS,
CONTES CONTATS!!!

desembre 2012

UN COTXE NOU

Inici: Marta Dapena Soriano (*Escola Miquel Martí i Pol – Sant Feliu Llobregat*)

Nus: Alumnes 4tA i 4tC Escola Miquel Martí i Pol, Sant Feliu de Llobregat
(Tutora: Thais Lecina Fuentes)

Desenllaç: Alumnes 4tB Salvador Espriu, Sant Feliu de Llobregat
(Tutora: María José Cenizo)

L'Oriol estava emocionat: per fi la seva mare es comprava un cotxe nou.
El que tenia, feia tant de soroll!!!

Van arribar al concessionari ben d'hora i de seguida la venedora els va ensenyar el seu cotxe: era de color vermell, amb cinc portes i set seients.

La mare va seure al seient del conductor, ell al darrera i la senyora venedora al costat de la mare.

Van estar molta estona parlant sobre com funcionava el cotxe i mentrestant l'Oriol anava tocant tots els botonets i palanques que trobava.

Després d'una bona estona, la seva mare li va dir:

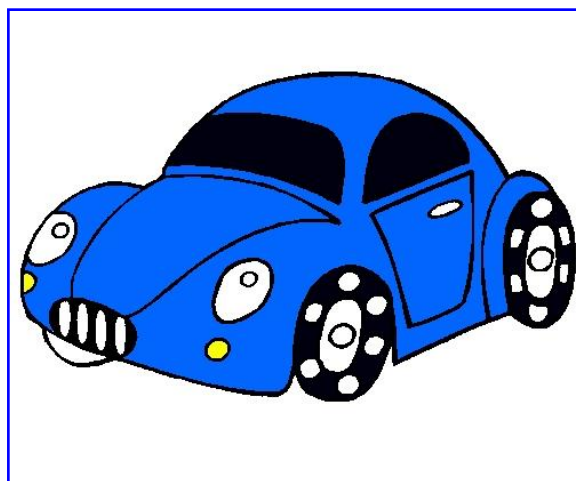
- ***Oriol, vaig a pagar i a signar uns papers.
Si vols et pots quedar aquí dins del cotxe.***

- ***D'acord!*** -va respondre ràpidament-

Així va ser com l'Oriol va seure al seient del conductor i es va imaginar que anava per la carretera de camí al seu poble. . .

. . . quan de sobte, el cotxe es va engegar i va començar a caminar lentament.

Per més que cridava, semblava que ningú el sentia, i a poc a poc el cotxe va arribar

Per més que cridava, semblava que ningú el sentia, i a poc a poc el cotxe va arribar al carrer.

L'Oriol seguia molt espantat i anava dient:

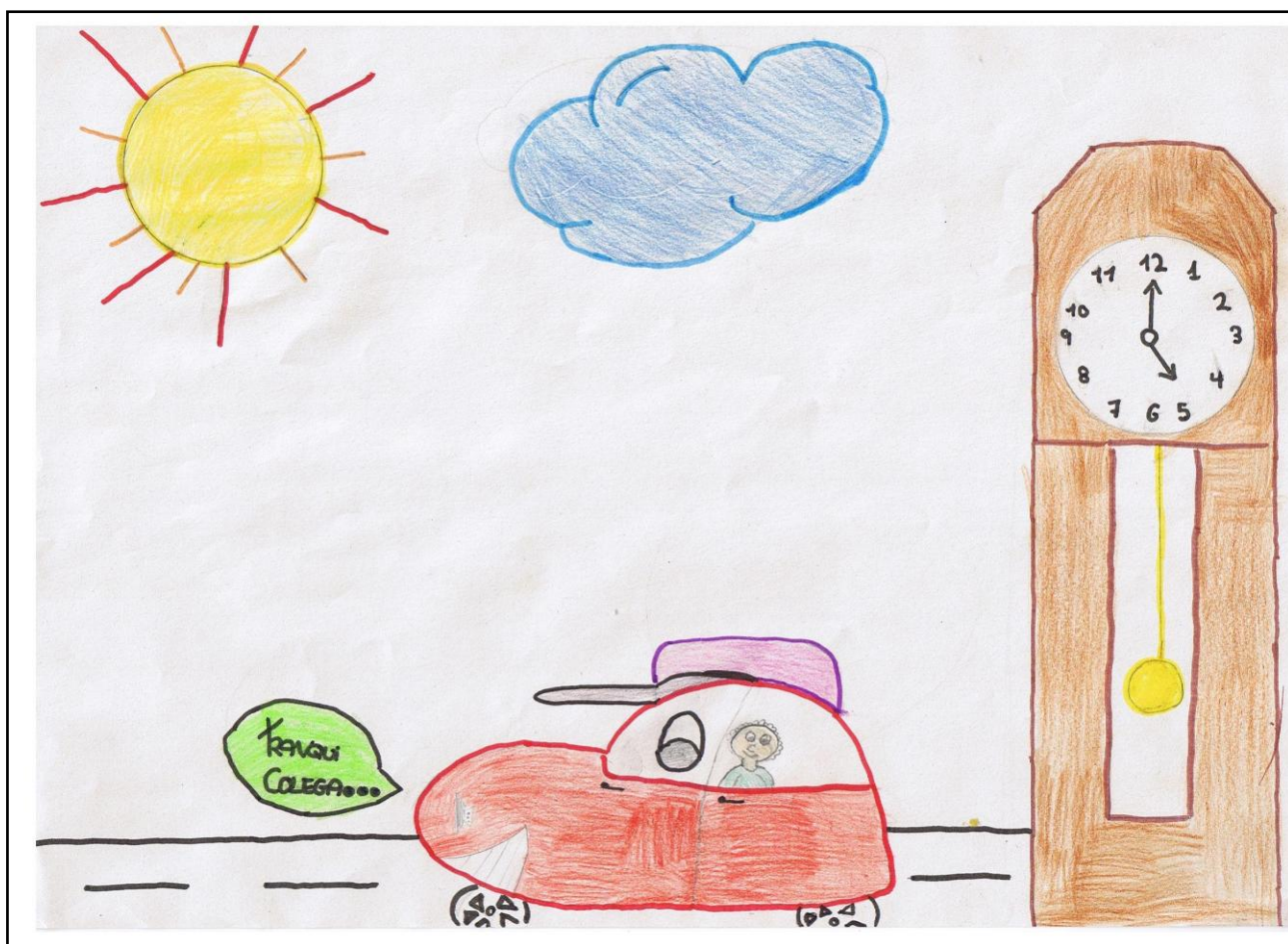
- ***Si us plau, atura't!***
Atura't! Atura't!

Però el cotxe no li feia cas, anava conduint ell sol, era màgic.

I, de sobte, es va començar a enlairar ben amunt.

Al cap d'una estona va baixar i l'Oriol es va trobar enmig de la ciutat de Londres. Va veure el Big Ben, el London Eye, l'Abadia de Westminster, el Castell de Windsor...

L'Oriol pensava que tot això era un somni, que no podia ser real i s'anava pessigant de tant en tant.

De cop, quasi es cau de cul quan va sentir una veu que no sabia d'on venia, en forma de rap:

- ***¡Tranqui colega, estás en buenas ruedas!
¡Yo soy tu coche y voy volando por la noche: de Madrid a Barcelona,
de Nueva York a Paris, y ahora estoy aquí!***

L'Oriol es va adonar que estaven dins de l'estadi olímpic, en la inauguració de les Olimpíades Junior Londres 2012.

I allà estaven presents molts nens i nenes de països diferents, entre d'altres van reconèixer els esportistes olímpics de les escoles: Miquel Martí i Pol, Salvador Espriu, Pau Vila, la Mestral, Bon Salvador, Gaudí, Verge de la Salut, Nadal, Josep Monmany, Mare de Déu de la Mercè i Falguera, tots ells habitants d'un poblet anomenat Sant Feliu de Llobregat (Baix Llobregat).

El temps anava passant i l'Oriol va decidir que era el moment de posar-li nom al seu cotxe fantàstic.

Mentre ell anava rumiant el nom: ***Axel Magical, Axel vermell, Rody...***

... el cotxe va començar a treure de tot: banderes, pancartes... i anava rapejant:

- ***¡Estas Olimpiadas molan un montón y todos los deportes son un cañón!
¡Cuarto A, Cuarto B, Cuarto C, participamos todos a la vez!
Los atletas de Cuarto A son los mejores sin dudar.
Los gimnastas del Cuarto B saltan y brincan la mar de bien.
Y los arqueros de Cuarto C se ponen a apuntar con mucha fe.***
- ***Que divertit que és aquest cotxe!
Ja tinc el teu nom: Axel Magical!*** -exclamà l'Oriol.

A les 5 P.M., hora anglesa, van començar les primeres proves de les olimpíades.

Tots els participants estaven nerviosos, il·lusionats,... feliços com un gínjol, esperant que arribés l'hora.

Però va passar una cosa molt greu...

Quan tots estaven concentrats i preparats per començar, es van adonar que els hi faltava part de l'equipament: als arquers no trobaven l'arc, els atletes les sabates, els gimnastes els pantalons!

Què havia passat? On estaven les sabates, l'arc, els pantalons...?

Quin gran misteri! Això seria un cas pel Sherlock Holmes.

De mica en mica anava creixent el nerviosisme entre els esportistes.

Mentre ells es preguntaven què podria haver passat, van sentir una porta que es tancava, fent un soroll ben estrany...

L'Oriol va despertar.

La mare havia entrat a la seva habitació, com cada matí i la va sentir que deia :

- ***Vinga, Oriol , lleva't de pressa que farem tard.
Avui és dissabte i estrenarem el cotxe nou !
Hem d'anar al concessionari a recollir-ho.***

Mentre la mare anava parlant , l'Oriol no s'ho podia creure.

Tot havia estat un somni. No havia estat a Londres, ni en la inauguració de les Olimpíades Junior Londres 2012, ni res de res...

La mare i l'Oriol van anar caminant cap al concessionari.
Els hi feia molta il·lusió tenir el cotxe nou, el seu era tan vell...

Però quan van arribar: oh, sorpresa!. Era el mateix lloc del seu somni, el mateix venedor i el mateix cotxe !

L'Oriol estava desconcertat.

Va sentir la mare que anava a pagar i li deia ;

- **Oriol, et vols esperar dintre del cotxe ?**

Llavors l'Oriol recordant el seu somni va dir:

- **No, mare. Vinc amb tu.**

Va pensar que seria millor no temptar la sort, no fos el cas que la història tornés a començar i ves a saber com podia acabar.

L'Oriol va respirar tranquil al comprovar que el seu cotxe era com tots els cotxes del món i no li donaria cap sorpresa.

I així quan, amb la seva mare va sortir amb el seu cotxe al carrer, tots dos anaven contents i feliços amb el seu cotxe nou.

